

Egy búcsúzás margójára

*Egy hónap nagy idő.
Ezt valahogy romantikusabban kellene.
Tegnap órákig andaloghattunk volna a tóparton,
vagy legalább egy parkban,
csipkés kendőcskével integethetnék utánad,
hajnalban sóhajtozva süthettem volna pogácsát,
hogy meghatódva majszolhasd a vonaton,
és kellettek volna a fogadkozások is.
De anyád elsózott rántott húsa lapul a táskában
két kenyérszelet között,
suta búcsúzásunk
félbeszakítja a MÁV szignálja,
az utolsó percben is
InterCity pótjegy után szaladgálunk,
és hiába vasaltam tegnap az inged,
a bőröndödbe hajtva újra csupa ránc.
Pedig ezt nem így,
valahogy sokkal romantikusabban kellene.*

SZÁNTÓ KAMILLA

Különc

– Önnek mi a foglalkozása? – huppant le mellém egy kalapos úr.

– Életeket mentek – válaszoltam, és arrébb csúsztam a padon, hogy helyet adjak neki.

– Orvos?

– Nem.

– Ápoló?

– Nem – ráztam meg a fejem.

– Talán mentős?

– Nem. Nem az egészségügyben dolgozom.

– Akkor rendőr vagy katona – mondta a kalapos úr magabiztosan.

– Nem.

– Ó, akkor ön bizonyára egy tűzoltó! Látom a bátor tekintetét. Ön csakis egy tűzoltó lehet.

– Nem. Gyerekkori nagy álmom volt, de végül nem lehettem tűzoltó. A tetoválásom miatt – böktem a karomon végigfutó felíratra.

– De akkor mégis mivel foglalkozik pontosan?

– Festő vagyok – húztam ki magam büszkén.

– Értem. Már mindent értek. Hát ennyire nagyszerű művész lenne, hogy megváltoztatja, sőt meg is

menti alkotásaival egy-egy ember életét? – nézett rám az úr valós csodálattal.

– Nem, azt hiszem megint félreért.

– A képeiért kapott pénzt jótékony célra fordítja, és így ment életeket? Micsoda nemes cél! Én is mindig mondom a gyerekeknek, hogy Afrikában éheznek – csillant fel a szeme.

– Nem. Teljesen más. Én nem képeket festek.

– Nem? Talán arcfestő?

– Nem – ismételt meg sokadszorra.

– Ön akkor egy valódi selyemfestő lenne? A kézzel festett selyem nagyon drága – fordult felém bizalmasan.

– Nem.

– Akkor hát árulja el végre, hogy miket fest. Megöl a kíváncsiság.

– Falakat festek – feleltem.

– Szóval díszleteket fest? Melyik színháznak?

– Nem. Nem. Én valódi falakat festek.

– Hogy mondja? – kérdezte zavartan.

– Szobafestő-mázoló vagyok – mondtam.

– De hát akkor ön nem is ment életeket! – kiáltott fel a kalapos úr, és magamra hagyott padon.